

(המשך מעמוד 65)

תחנת-השידור לחילים גלי צה"ל הלכה למיכחן עם חברתה רחל לוינסון, ושתיהן נתקבלו כקרייניות. היא הכירה את ארנון אדר, ראש מדור בידור בחילה-החינוך.

להינשא רק לאמון

ארנון בא מגרמניה, מילרי עליית-הגורע של הנרייטה סולר. כשפינו את כל היהודים בעירו רודון, היה ארנון במחנה-קיץ, כולם ניספו בשואה.

פעם חזרנו מסרט. אמרתי לארנון שאמא נורא רוצה שנתחתן. התחננו והבאתי אותו הביתה. הערצתי אותו מאוד, אינטליגנטי, צייר מחונן, זכרון פנומנלי. 32 שנים היינו נשואים. מעולם לא עלה ברעתי להינשא לאדם שאינו כמו, לא התחננת עם אדם שהיא כמו אבי, הדימיון היחיד בהיותו אומן. היו לי מחזרים רבים, מטובי הבתים הספרדיים. עשירים, אך לא יכולתי לתאר לעצמי שאנשא לאיש עסקים — בעיניי זה נראה כמעין פקיד, כנבדל מאמן.

יותר משנה חיו במחצית הוריה, ואו נסעו לארצות-הברית ללמוד, נולדו הילדים אלון (27) וארון (24).

חזרו ארצה. ארנון החל עובר

כתפאורן בתיאטרון ועופרה — עופרה טוענת "חשוב היה לי לא להיות צרכנית, מעולם לא רציתי להיות צרכנית, רציתי להשתייך למחנה היוצרים". ואומנם, "כתבתי קצת, הספר 411 עצות לעקרת-הבית הודפס עד כה כ־15 מהדורות. תרגמתי — עברית לאנגלית, ואנגלית לעברית — עסקתי בתיאטרון ובציור". וככל זאת — "אני צרכנית טובה מאוד, אוהבת לקרוא ספרים, להתבונן בציורים, להקשיב למוסיקה טובה". זו הצרכנות שלה.

לפני 6 שנים נסע ארנון לגרמניה, התעסקה למעצבי תיאורה בישראל קטנה, רק לתיאטרון אחד יש מעצב קבוע, אריה נבון בהקאמרן, השאר נאבקים על מעמדם. תחילה סברה שייסע לשנה, אך העניינים התגלגלו אחרת. בנטייתו היה בעיקר צייר תיאורות לאופרות, ושם, בכל עיר שמכבדת את עצמה יש אופרה. גם לארצות אחרות הוזמן, ולא רק לשם עיצוב תיאורות — הוא גם כתב שם בעיתונים. פעמים אחדות בשנה היה בא לבקר כאן, ואני נסעתי לשם פעם או פעמיים.

המיסגרת עתה היא מיסגרת של שלושה — היא ושני בניה, והכלבה. אך אין לה הרגשה של לכד. הבורלאים תמיד ברקע, בשבתות כל המישפחה נפגשת. כשאמא נפטרה החזיקו בביתה שנה שלמה ונפגשו בו, עתה עורך עבר

להתגורר בו. ושוב "המישפחה היא ערך יסודי, הרברים טובים סביב לה, האמונות ואהבת הארץ ערכים דומים, גם להם הנאמנות נשמרת.

"אינני מודרנית, ולא מהדרו הישן, אך החיים הכריחו אותי להתעגל למציאות, ההתעגלות היא הצורך שלי להמשיך את המציאות. כפנים שוב רכר אינו מתעגל, יש לי נאמנות מוחלטת ליושר הפנימי שלי, ביושר ובחוש הצדק. מעולם לא עשיתי קומפי רומיסים.

"במקום להטיח את הראש בקיר הולכים ויוצרים יעגול וזה יוצר הרמוניה, הרמוניה כשלושה במקום בארבעה, פשוט מחוסר ברירה. אינני צריכה לעשות מאמצים לשמור על כבודי, כבודי הולך איתי. כל גיל והאסתטיקה שלו. אינני מנסה להראות צעירה יותר, אמי חייתה עד שמלאה 87, היתה יפהיה בת 87, יפה גם מבפנים."

פער דורות בינה ובין הבנים כלל לא קיים. כל אחד מכבד את צרכיו של רעהו, הם עם סיפרי המדע הבידיוני והמוסיקה המודרנית, והיא עם תומס מאן ביד ומאהלר ברקע.

את לורנס אוליבייה היא מכנה "המיקרה האבוד שלי". לבלש היא אוהבת, אך בעיקר מיטבח ספרדי. לונה 2 סוגרת את המעגל הקטן. לונה 1 הלכה לעולמה זה מכבר, וגם זו כבר בת יותר מ־7.

ידידים ותיקים במוסיאונים

על הלוקסוס של להיות לכד? אם היו אומרים לי את זה לפני 20 שנה, גם אני הייתי פוחדת, כנראה שלכל תקופה יש מה שמתאים לה. להיות אשה עם ילדים לכד זה לא טבעי היום, אך זה ממש לוקסוס להיות עם עצמי לכד כשאני אמנם רוצה בכך, יתכן שאני נשמעת גיבורה גדולה, כי ברגע שאני לא רוצה — אני לא לכד.

התמונה שנגנבה

תמונה שנגנבה לפני 39 שנה ממוטוֹ אלכסנדר שברחוב אלבני מול רחוב ברנר. אחרי שחלון-הראווה שלה נפרץ, אז נחשבה עופרה לנערית-זוהר.

ובכלל, האשה יכולה לעמוד יותר בקשיים, כאב וצער, ומכות-גורל. נשים נושאות הרבה יותר טוב בכל אלה. גברים? הם יותר טובים בהרמת אבנים כבדות.

"אנשים אני נורא אוהבת. ארנון היה אומר שאני אוספת אנשים, כמו שאחרים אוספים כולים. יש לי הרבה סבלנות לשמוע אנשים, להקשיב. אני אשת העולם הגדול, אך בעצם

בחייו של ארנון כגרמניה לא רצתה ולא יכלה להשתלב. בתחילה חשבה שייסע לשנה, אך השנים חלפו בוא אחר זה. אני מכאן לא זזה, המציאות הכתיבה שאני גרה עם הילדים בבית (אלון עבר להתגורר עם חברתו בבית סמוך). נותרתי לגדל את הילדים בגיל קשה. אחד לפני גיוסו לצבא, והשני כשהוא לומד בתיכון. ארנון שלח לי כסף בהתחלה, וזה היה שווה, אחר-כך הפך נבל."

כל חייה עברה. מדור בעיתון, כתיבת ספר עיצוב תילבושות לתיאטרון, קריינות, אף פעם לא היו עשירים. היו תקומות שבהן אפילו אכלו כמעט את כל חסכונותיהם. אחרי מילחמת יום-הכיפורים למשל, לא מצאו עבודה כמשך שנה שלמה. כמעט פעמיים בשעה היא יוצאת לטעון את המצברים, במקרת בגלריות ובתערוכות, אוהבת לחזור ולפגוש ידידים ישנים: בוושינגטון כנשינול גלרי היא ניגשת לדיוקן העלם עם הכובע האדום וכיפהידי על החזה, אהבה ישנה. בני-יורק היא חוזרת ומתבוננת בציורי אל-גרקו, לאחרונה צירפה גם את העיר קאסל בגרמניה, גילתה שם בעיר קטנה זה בסימיון ובו 17 מציורי רמברנדט. אלה הדברים הנותנים טעם לחיים. עתה היא מתכננת נסיעה לארצות-הברית, כדי לראות את דרק גייקובי משחק את סירנו דה ברודק. את ההצגה בלונדון החמיצה. זה שלוש שנים שהיא עוסקת ביחסים-ציבור, אחראית לנושא במלון הילטון. אף פעם לא תיארה לעצמה שתעבוד במלון, אך כך נתגלגלו העניינים והיא היתה חייבת לעבוד.

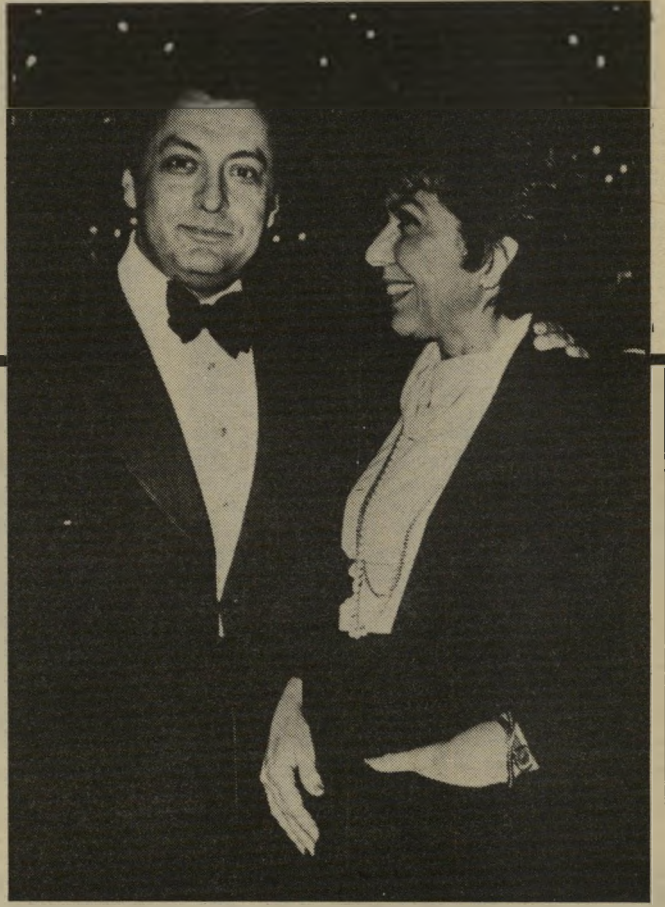
שולמית יריב

סיפורים מבית-מלון

לעומת זאת, היא לא יודעת לפתוח דלת לכד וגם לא ברזים, כי מילדותה היא מוקפת אנשים שעושים למענה הכול. ואילו סמי ריוויס שהגיע למלון בחודש הראשון למילחמת לבנון, היה כולו איש של שואו. כשהוא רואג לחשוף את חולצתו, כדי להציג גם את היהלומים שנמצאים על חזהו. רוק הדסון הגיע למלון אחרי ניתוח-לב פתוח, היה ערין ושקט, ולפי עצת הרופא הוא עסק בחדרו בריקמת גובלנים. רונרט מיטשם רצה שיהיה בחדר מיץ-אשכוליות טבעי וויסקי. לא היה איכפת לו מכלום, הוא היה חוזר על אותם הסיפורים, תמיד כשענינו מעורפלות. ג'ימי קטרס היה חביב והתנהג בצניעות, לחץ ידיים לכל חדרנית ומלצר. בתום ארוחת-הערב שנערכה לכבודו, הופיעה הזמרת חווה אלברשטיין. כשסיימה, היא ירדה מהבימה ופתנה לכיוון היציאה, הוא מיהר לעזוב את מקומו וללכת אחריה. רק כדי להודות לה אישית על השירה. זה הפך אצלו להיות חלק מהאופי, אותה תשומת-לב לאיש הקטן.

חלק אחר לא פחות חשוב מתפקידה של עופרה זה לראג שלא יופיעו ידיעות כמו למשל במיקרי התאבדות בקפיצה מחלון גבוה, כפי שקורה לעתים כבנינים גבוהים. פירסום כזה לא מועיל ומוטב להצניע אותו. החתונה הגדולה ביותר שנערכה במלון היתה כמוכזן ואת של בתו של אברהם שפירא. אך היו מפוארות הרבה יותר. עם כמויות פרחים אדירות ומתנות לאורחים. היתה חתונה שבה קיבלו האורחים עטים מוזהבים. בעלי השימחה ביקשו לא לפרסם את האירוע בכלל. המוסיקאים הם עם שונה לגמרי. זוכין מהטה תמיד מתגורר בקומה ה־17, כשהוא מוקף בעוגות שוקולר, והרבה החשבו ביותר הוא שיחכה לו המסאז'יסט האהוב עליו, שרואג לשחרר אותו יום יום מהמתחים. לעומתו, מישפחת פרלמן וארבעת הילדים היא מישפחה עליזה במיוחד. בחדר צריך לחכות להם פסנתר, למען הבת שאוהבת לנגן, ומאחר שהיא לא מגיעה לחשבון ביותר הוא הגביה את הכסא עם שני סיפרי טלפון עבים. לכן רמי, בן השלוש מחכה תמיד צלחת ספגטי, ולבת, ליאורה, בת ה־8 מוכן תמיד זר אורכי-ידאות הממערץ שלה, זוכין מהטה. הדואג לאכול בחברתה, כשהוא נמצא במלון.

פרלמן עצמו היה שוחה מדי פעם בכריכה של המלון, ומאחר שהאורחים היו מציקים לו הוא הפסיק וכיום הוא יורד לשחות כשאין שם אנשים. אך את עופרה יכולה סונטה של מוצארט המבוצעת יפה, להסעיר יותר מכל הוכוכים שהיא מוזמנת לחברתם במיסגרת עבודתה.

אורכידיאה לילדה

זובין שאוהב עוגות שוקולד, דואג פרלמן אורכידיאה לחדר. ולארח לה לחברה כשהוא יורד מהקומה ה־17. ליש שנים היא עובדת כאשת יחסי-הציבור של הילטון תל-אביב. עופרה למדה לטפל בכוכבים, ובמשך השנים למדה לרעת שוכוכייהקולנוע הם האנשים הקפריסיים ביותר. לרדוגמה כוכבת-הסרטים ברברה סטרייזנד. למרות שהיא אשה רגישה וטובה, ברברה פשוט אינה מרגישה בצרכים של האנשים הנמצאים סביבה. היא לא מרגישה כשמחכים לה. ובכלל, היא חיה את הרגע, ומה שהכי חשוב זה מה שברברה רוצה באותו רגע.

שחקנית-הקולנוע ליו טיילור אוהבת לאכול. השף היה קונה את ליבה במאכלים מיוחדים שהיה מכין לה. למרות כל הפירסומים האחרונים על התמכרותה לשתייה, במלון היא לא נראתה שותה במיוחד. היא אשה טובת-לב ומוכנה לעזור תמיד. ערב אחד ערך שימחה הולצברג ערב לפצועי צה"ל, רובם עיוורים וקטועי-גפיים, האירוע נערך במלון. שימחה ביקש מעופרה לנסות להביא את ליו. כשעופרה נכנסה לחדרה של ליו, היא מצאה אותה יושבת כששתי רגליה פצועות, חבולות ונפוחות. אצבע אחת נגנב, וצווארה חבוש בתחבושת תומכת. כל הפצעים נגרמו כתוצאה מתאונת-דרכים שבה היתה מעורבת. כשעופרה נכנסה לחדר, עמדו מאחרי כיסא של ליו המזכירה מצד אחד והמנהל שלה מצד שני. הם אותה לעופרה שלא תבקש במצב זה כלום. עופרה לא ביקשה. ליו רק שאלה אם היא יכולה לרדת בחלוק שלבשה לאולם. עופרה הסבירה לה שבמיקרה זה בכלל לא חשוב מה היא לובשת. וכך הוגנבה ליו כמעלית השירותים של המלון, כדי שלא תיתקל באורחי המלון.